

— Ako je tomu tako, kako me uvjeravaš, držim, da bi bilo uputnije, da se uhitbena zapovijed izvrši u noći, nečujno, bez najmanje buke.

— Svakako, vaša milosti. Oni će još noćas ležati na dnu kule, a ja ću već pronaći način, kako će već sutra djevojka plakati pred koljenima vaše ekcelencije.

— To ti tako misliš, naivni moj Luka!

— Nije, da ja mislim, nego ja vjerujem. Vaša će ekcelencija popuštati njezinim suzama onako, kako ona bude popuštala vašim željama.

— Na primjer?

— Prvi njezin popust može da se nagradi obećanjem, da ćete Tomiću smrtnu kaznu na vješalima zamijeniti doživotnom robijom! Povesti ćemo protiv obojice istragu, koju ćemo zavlačiti po miloj volji. Ona će sigurno svaki čas dolaziti, da moli i zaklinje da popustite od strašne nakane. A vi ćete... već prema prilikama. Malo danas, malo sutra, ali uvijek ustrajno u strogosti; pa kad se ona osvjedoči, da samo o njoj ovisi život i sloboda brata i vjerenika, postat će mekša nego li je gnjila kruška; a na koncu konca, kad je se zasitite, vaša će ekcelencija proglasiti osudu, kakvu bude htjela! Tko će protiv nje prosvjedovati?

— Lijepo ti to kažeš, Luka. Ali, koliko sam ja mogao čuti od drugih, ovaj je narod čudan. Ovaj narod drži do nekakve svoje časti! Za čast žrtvuje sve! Tko tebi jamči da će ona, makar i za slobodu svoga brata i vjerenika, žrtvovati tu čast?

Luka se zamisli. Barbarigo stane opet šetati gore dolje, pa kad se je opet zaustavio pred Lukom, ovaj se usudi uzvratiti. — Doista, ekcelencijo, narod je ovaj čudan! Eto je minulo preko stopedeset godina, što ga svojim imenom i svojom moći zaštićuje silni mletački Lav, pa ipak zazire od stranaca, kako ono krste nas, svoje gospodare, od preko mora. Pa ta njihova razvikana čast! Zar nije gotovo smiješno, kad se promisli, što smo sve morali poduzeti, kakvu li smo kašu morali skuhati, samo da omogućimo običnoj pučanki da dospije u zagrljaj vaše milosti. Svuda po svijetu, ovake bi si djevojke prste lizale, da ih pomiluje, kamo li ogrli, ruka gospodina, u čijoj je ruci život i sreća svakoga građanina. To je doista surovost i divljaštvo! To je puka tvrdoglavost ovoga divljega naroda! Bilo bi doista strašno, da nakon tolikoga naprezanja, tolikoga mozganja, konačno nam ne uspije stvar bez sile!